

“Estem farts de les renúncies socials, culturals i nacionals”

Quim Arrufat (la Seu d'Urgell, 1982) és diputat de la CUP al Parlament i regidor a Vilanova i la Geltrú. Aquest llicenciat en ciències polítiques diu que les lleis consideren il·legals els dos objectius principals de la CUP: la independència i el socialisme.

JORDI PLAY

Quan es va votar la declaració de sobirania, va fer un vot afirmatiu i dues abstencions. Que no éreu del bloc sobiranista?

—Ningú pot dubtar que l'esquerra independentista està en el bloc sobiranista i que ha estat i, en la mesura de la nostra capacitat, seguirem estant, motor i tensor del procés sobiranista. Justament per fidelitat i coherència, entenem que el nostre paper responsable era alertar que la declaració de sobirania —com a porta a una estratègia determinada— no era un passeig triomfal on tot estigués guanyat: els aplaudiments i les fotos de família no

garantien que se celebrés la consulta. És una declaració de sobirania que no convoca una consulta. Entenem que el mandat democràtic immediat després de les eleccions era convocar una consultat, desafiant l'estat. Com això no es produeix, adoptem una posició crítica, però no per bloquejar el procés independentista sinó per assegurar-nos que ningú no treu rèdit polític de les fotos de família i els tres minuts i mig d'aplaudiments després de l'aprovació. El nostre vot és coherent amb això, mal que els pesi als qui voldrien veure'ns a la foto triomfal posterior a la Declaració de Sobirania.

Nosaltres volem que s'exerceixi la voluntat popular a través d'un referèndum i que sigui per la via de la desobediència institucional. El nostre paper és modest —amb tres diputats no s'aprova ni es desaprova res— però la nostra funció simbòlica era actuar de tensor i motor del procés independentista.

—Però, en el moment que CiU ha fet el pas decidit cap al sobiranisme, no pagava la pena votar-hi a favor?

—Nosaltres llancem un toc d'atenció: no ens en refiem. El que durant 34 anys ha representat CiU —que ha estat la principal cola d'impacte de les voluntats sobiranistes de Catalunya— implica que han d'arribar fins al final per a tenir la nostra confiança. Fins que no hi hagi una convocatòria ferma de referèndum, no donarem xecs en blanc. Benvinguts siguin al bloc independentista, però que no es pensin que, per un canvi de rumb, deixarem de ser crítics. Tenim memòria i només avalarem fets concrets.

—En aquest cas desconfieu de CiU, però, en l'àmbit municipal, arribeu fins i tot a acords de govern, com a Arenys de Munt.

—Sí, les CUP són un projecte bàsicament municipalista amb una autonomia de les assemblees locals que va bastant per sobre d'una direcció política nacional. És un funcionament diferent dels altres partits, que intenten acordar els posicionaments nacionals també en l'àmbit municipal. Nosaltres entenem que cada assemblea local és sobirana per a entendre la realitat del municipi i, si ha sortit la força més votada —com en el cas de les nostres quatre alcaldies—, pot arribar als acords

que cregui necessaris per a aplicar el programa polític. No trencarem un pacte de govern local perquè a nivell autonòmic tinguem unes estratègies determinades.

—El també diputat de la CUP David Fernández deia l'altre dia que es percep un canvi de rumb en la política econòmica de CiU.

—És evident. Del “no hi ha alternativa” han passat al “parlem-ne”, perquè és evident que el dogma de l'austeritat, des del seu naixement, ha estat una cortina de fum per a desenvolupar retallades ideològiques. Quan CiU ha hagut de trobar més suports, diferents de l'altre partit defensor del dogma de l'austeritat —el PP—, de cop han estat possibles altres mesures. Hi ha hagut un canvi en CiU, arrossegada per les circumstàncies: Mas convoca unes eleccions amb una aposta personalista i patrimonialitzadora de la voluntat d'un poble (com si només hi hagués un poble i una voluntat en compte de diferents sectors, classes socials, etc.) i els resultats electorals són a la baixa. Forçada per aquests canvis, reconeixen que sí que hi ha alternatives en algunes polítiques.

—Quina és l'alternativa de la CUP a la política de l'austeritat?

—No s'hi val a analitzar els comptes de la Generalitat —i d'aquesta autonomia tan restringida que tenim— si no analitzem els comptes de l'estat i del conjunt de la UE —i sobretot els del sud d'Europa. Estem en una greu crisi del capitalisme financer, una crisi que aquest capitalisme ens està fent pagar a les classes populars, a través de les diferents vies d'imposició que té: la UE, l'Estat espanyol, la Generalitat i els ajuntaments. O entenem aquesta lògica o qualsevol solució implica que tot ho paguem les classes populars (més impostos, menys serveis, més privatitzacions, etc.). És una altra vegada la lògica d'una guerra de classes: una guerra entre l'1% —que es beneficia de l'especulació i el capital financer— i una absoluta majoria —que és la que està perdent. Aquest combat sobrepasa la gestió normal i normalitzada d'una institució tan mancada de poder i competències com és la Generalitat. Per a nosaltres, la solució implica —prenent com a exemple el que van fer, a finals dels anys 90, alguns governs d'Amèri-

ca Llatina enfonsats en la misèria pel deute extern— plantar-se, amb governs amb el suport d'una forta mobilització popular que posi contra les cordes el capital financer i forci a la renegociació del deute.

—**Això és possible?**

—Això és prioritari si no volem que ho paguin tot les classes populars. A Catalunya això comporta materialitzar la independència per tal d'accedir a una sobirania política i econòmica superior a la que tenim ara —i per això, en temps de crisi, encara prioritzem més l'accés a aquesta sobirania— que ens permeti plantar-nos i renegociar el que s'està convertint en una massacre contra les classes populars. Ningú lluita contra el capitalisme financer. Avui calculàvem que els beneficis nets —després d'impostos— de la Caixa, Abertis i Gas Natural el 2012 són equivalents a les retallades que ha fet la Generalitat el mateix any: més de 3.700 milions d'euros.

—**Dieu que cal renegociar el deute. Això no seria hipotecar definitivament el futur del país?**

—Renegociar en favor nostre, no com a favor dels bancs. Ho hem de renegociar des d'una posició de força. O renegociem o no paguem. A escala micro, la situació és semblant a la de les famílies desnonades. Els bancs els ofereixen pagar la meitat durant tres anys i, després, ja pagaran la resta. D'aquesta manera augmenta el volum total que s'ha de pagar. Això és el que les famílies organitzades no acceptaran i nosaltres, a escala de país, tampoc no podem acceptar.

—**Aquesta renegociació amb força pot voler dir que correria perill la pertinença a la UE. No us fa res?**

—La UE, ara mateix, és un espai que, en tot les qüestions que afecten substantivament les classes populars, no accepta les decisions democràtiques. És un terreny construït, molt a desgrat nostre, com una estructura que, per sobre de sobirania nacionals i populars, aplica bàsicament els interessos del capital financer. Això en la lògica capitalista és molt lògic, però en la lògica humana ens porta al desastre, a la bancarrota com a societats, a la destrucció del planeta i a l'empitjorament de la situació de les classes populars.

JORDI PLAY

“Cal posar contra les cordes el capital financer i renegociar el deute”

Si, per a dur a terme un projecte democràtic que salvi les necessitats de la majoria, hem de sortir de la UE o hem d'estar en una posició molt crítica o hem de renegociar els termes del deute —no ho sabem encara perquè no ha passat—, hi estem disposats. La UE ni és el final del món ni el principi de la història. Ara ens juga en contra. I, als catalans, si ens nega el dret a decidir, ens juga doblement en contra.

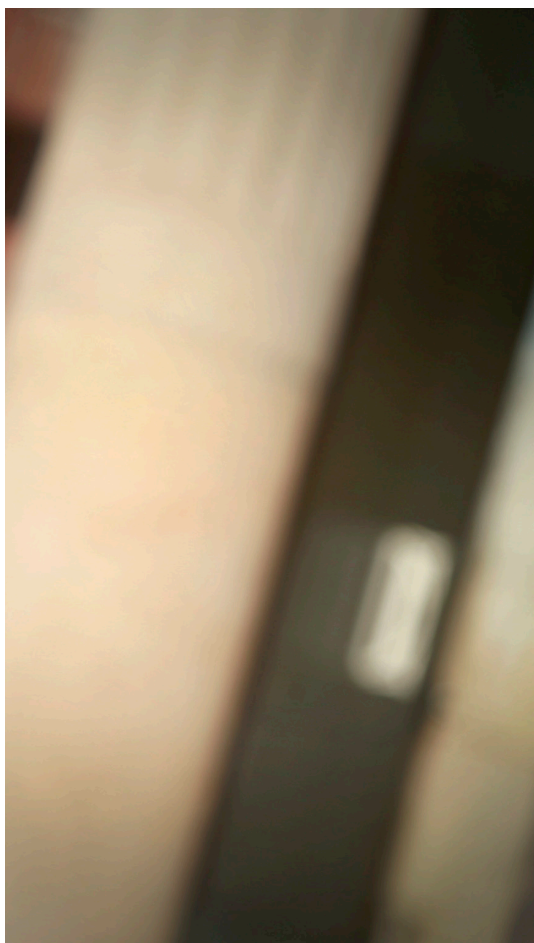
—**Sou un partit antisistema dins del sistema?**

—No vull manllevar frases de ningú, però, com a catalans i catalanes, en les coses substantives, el sistema

és bastant anti-nosaltres. Fem nosa al sistema. Fem nosa perquè volem la nostra llibertat nacional i exercir-la democràticament i fa nosa que vulguem una societat igualitària i justa amb els capitals financers subordinats als interessos de la majoria.

Per molt que la CUP sigui al Parlament, les lleis que governen el Parlament i les lleis espanyoles exclouen les dues grans premisses de l'esquerra independentista: la independència i el socialisme (que hem de reformular perquè sigui un socialisme del segle XXI), són il·legals. Constitucionalment, legalment i jurídicament, són il·legals. Això, amb la independència, és molt clar —és impossible que l'estat ens habiliti la consulta i la UE tampoc no hi està a favor, perquè és una sucursal dels estats— i la manera d'accedir-hi, sense grans escarafalls, és que es convoqui un referèndum al marge de la legalitat espanyola.

—**I el socialisme, per què és il·legal?**

—Les passes que portarien cap a una societat que nosaltres definiríem com a socialista o igualitària —que implica un canvi de qui té el poder i repartir-lo entre els qui no el tenen— també són mesures il·legals...

—**Com ara?**

—Com ara deixar de pagar el deute. Però la política també és això: gent que se subordina contra sistemes o formulacions jurídiques injustes: injustes perquè atempten contra els drets humans o contra uns mínims democràtics. Si les lleis són injustes i el sistema s'enroca a no canviar-les, la societat organitzada té el deure d'albirar nous escenaris. Democràticament i de la manera que la gent que consideri oportuna, s'han de forçar nous escenaris.

—**La crisi ha beneficiat el vostre creixement?**

—Sí, però no perquè tinguem una proposta política perfecta sinó perquè hem llançat una sèrie d'inquietuds, en els últims anys hem aconseguit presència municipal i, en un moment deter-

minat, qui podia efectuar una proposta de cavall de Troia al Parlament ha estat la CUP —com hauria pogut estar algú altre. Per això actuem amb molt de respecte. I per això el cap de llista és de fora de la CUP i per això, en l'estructuració que estem fent de treball al Parlament, els òrgans són totalment porosos i oberts a la participació a gent implicada de fora de la CUP. Nosaltres som un instrument de representació institucional al servei de les classes populars catalanes organitzades, amb una voluntat de ruptura amb els dos enemics que fan la societat pitjor: Espanya i el capital financer.

—**El sistema assembleari de la CUP és prou àgil per a la dinàmica que imposa el Parlament?**

—No, àgil no ho és, però sí democràtic i mutant —de forma que, gràcies a la discussió, articula nova gent i nous espais. Com a espai enriquidor, l'estructura assembleària de la CUP té molt més efecte que l'agilitat frenètica del Parlament. La formulació que fem és lenta, però venim de lluny i anem molt més lluny encara. Tampoc no provocarem els canvis nosaltres, serà la societat qui els provocarà: ja s'està organitzant suficientment al marge de partits polítics. I això és el que volem. No volem que la societat ens reforci a nosaltres —a nosaltres se'ns pot eliminar, nosaltres podem fracassar electoralment o ens podem perdre pels passadissos del Parlament— sinó reforçar la societat civil organitzada, que serà qui propugnarà els canvis. El que volem fer és donar el protagonisme als altres. De la mateixa manera que, si anem a una manifestació, no volem parlar nosaltres sinó passar el micròfon a qui organitza la manifestació.

—**Cal canviar la llei electoral?**

—No és una prioritat per a la CUP. És un debat entre CiU i PSC i canviar-la en els termes que pretenen canviar-la, tampoc no serà al nostre gust. Més escons per a un o menys per a l'altre. No és cap prioritat per al país. No hi pintarem res.

—**Ara mateix qui no hi pinta res és qui no ha estat espilat amb micròfons.**

—A nosaltres els micròfons ens els han posat tota la vida. Els neòfits són ells. A nosaltres, micròfons, de

seguiments a casa, detencions —on ens han tret la cartilla de tota l'assemblea local— i atestats policials, ens n'han fet tota la vida. Ara s'escandalitzen per quatre micròfons. Nosaltres fem les reunions sense mòbils des de fa temps, perquè l'assetjament contra l'esquerra independentista ha estat habitual des de fa dècades: per part de Mossos i de Policia Nacional d'aquí i d'allà. I no perquè fóssim molt perillosos: ni hem estat mai molt nombrosos ni hem estat l'esquerra *abertzale*.

—**El vostre àmbit nacional teòric són els Països Catalans. Com els afectarà el procés de sobirania del Principat?**

—És un misteri com pot afectar, si s'executa. D'entrada serà dur, perquè el ressentiment de l'espanyolisme serà fort. Nosaltres entenem que hem d'articular des d'allà —des de les capacitats de l'esquerra independentista, sabem que som el que som— dinàmiques polítiques nacionals en l'àmbit del carer: coordinant mobilitzacions, casals, ateneus i organitzacions polítiques. Una de les propostes del nostre programa era l'Assemblea de Regidors dels Països Catalans i articularem alguna fórmula que reculli les visions de diferents parts dels Països Catalans. Sabem que els Països Catalans no és un sentiment majoritari, però no estem disposats a renunciar-hi. Entre altres coses, ens hem proposat fermament rebutjar tot allò que tingui a veure amb la cultura de la renúncia, que és molt pròpia de la transició i el règim que hem viscut fins ara: renúncies per la practicitat d'uns objectius que, una vegada aconseguits, no són res de l'altre món ni la panacea de res. Ni tan sols per la independència del Principat estem disposats a renunciar al fet que nosaltres som catalans perquè som habitants dels Països Catalans. I és la nostra nació. Com a articulació política i jurídica serà el Principat qui exercirà el dret a decidir, però nosaltres, conseqüents amb la nostra nació, ens articularem en l'àmbit de Països Catalans. No és per motius romàntics o folklòrics. Estem farts de les renúncies. De les socials, de les culturals i de les nacionals.

Alex Milian

L'organització assembleària és a la CUP el que l'estructura helicoïdal és a l'ADN. Aquesta legislatura es veurà si el sistema organitzatiu s'adapta a les exigències de la política parlamentària o si la CUP està disposada a renunciar al seu tret més singular per unes actes de diputat.

Assemblearis a Passos Perduts

“L'assemblearisme a nivell local és molt positiu perquè saps que tot el que dius i fas té el suport de molta gent al darrere”, diu Lourdes Quintero, regidora de la CUP a Valls. “El model”, continua, “planteja alguns problemes a nivell supramunicipal però sobretot a nivell nacional, perquè les respostes immediates que demana un Parlament han de passar pel consell polític o el secretariat nacional, que no estan professionalitzats perquè no volem que ho estiguin.”

En un termini de temps relativament curt, la CUP s'ha estès a nivell municipal i ha arribat al Parlament de Catalunya, on les últimes eleccions va aconseguir tres diputats: David Fernández, Quim Arrufat i Georgina Rieradevall tenen seient a l'hemicicle, caminen pel Saló dels Passos Perduts i tenen despatxos de mòduls al final d'un passadís, al racó de sastre del Grup Mixt.

Però això queda al mig del parc de la Ciutadella, en un espai tancat als crits de les cotorres argentines —que ho envaeixen tot— i la flaire animal del Zoo. Lluny de les assemblees i, segons alguns, del poble.

Dins la CUP hi ha preocupació per com adaptar-se a les urgències del Parlament —i el brogit de mitjans i periodistes que tothora demanen opinió—,

no perdre l'oportunitat de tenir una veu nacional i alhora ser fidels i coherents amb el model organitzatiu que els fa singulars.

Les assemblees locals semblen haver-se adaptat a les urgències de la política municipal, que també en té: “A nivell local —explica Lourdes Quintero— els inconvenients són que, tal com està muntada l'estructura de l'ajuntament, ens demanen decisions immediates. Però nosaltres els estem obligant a canviar segons quins costums: han d'enviar la documentació quan toca i no el dia abans a corre-cuita, i els forcem a plantejar les coses amb temps amb l'argument que ho hem de consultar amb l'assemblea, etc...”.

L'esquema organitzatiu de la CUP és fonamenta sobre aquestes assemblees locals, que envien representants a l'assemblea territorial (encarregada de coordinar les accions a nivell comarcal) i cadascuna de les territorials envia tres representants al consell polític. Com fins ara el Principat s'havia dividit en onze territoris, el consell té 33 representants. Ells són els encarregats de desenvolupar les línies polítiques decidides per tots els militants a l'assemblea nacional, que es reuneix cada any. Aquí és on tota la militància (actualment uns 1.200) debaten tàctiques i estratègies i cadascú pot dir-hi la seva: cada persona, un vot. L'assemblea na-

cional marca les directrius polítiques, els canvis estructurals i tria també el secretariat nacional, que no té funcions polítiques.

Albert Botran, regidor a Molins de Rei i membre del secretariat nacional, assenyala un dels punts febles de la CUP: “La CUP no té una direcció política clara, i potser és una de les seves mancances, perquè malgrat que tothom accepta estructures democràtiques i assembleàries, la funció d'una direcció política, que és oferir una anàlisi de la situació i unes propostes tàctiques i estratègiques, potser no existeix encara. Arriba un moment en què els debats interns es donen a través de múltiples microlideratges, i això explica que hi hagi diverses posicions que generen punts de vista diferents, i la gent s'alinea més amb un punt de vista o un altre, i crea blocs. No hi ha un funcionament jeràrquic en el qual es doni el que abans hi havia en els partits comunistes, un comitè central que estableixi les principals línies polítiques de l'organització. Això no existeix.”

Un altre membre del secretariat nacional, Lluís Sales, explica que aquest ens s'encarrega de “la gestió de l'organització entre consell polític i consell polític, la qual cosa vol dir des d'executar els mandats dels consells fins a la gestió de la pàgina web”. Teòricament, no té funcions polítiques, però entre dues reunions del consell polític, el

La CUP que no necessita votar

A Arenys de Munt, els militants de la CUP no se senten identificats amb els gags del *Polònia* de TV3. “A l'assemblea local d'Arenys de Munt no hem votat mai. Som un grup molt coherent i cohesionat i sempre hem arribat a un consens previ. Pensem que votar és dividir”, sosté en Josep Manel Ximenis, batlle d'Arenys de Munt. Cada assemblea local de la CUP s'organitza lliurement, i no en totes les assemblees hi ha els mateixos càrrecs. Per exemple, a Arenys hi

EFE

El diputat de la CUP David Fernández, al faristol del Parlament, al ple que es votava la investidura del president de la Generalitat.

secretariat nacional ha de prendre decisions. “Tenim delegades funcions de representació política –afegeix Sales–, ens encarreguem de la gestió econòmica i ens ocupem també de l’expansió de la CUP: això vol dir visitar nuclis nous que volen constituir una assemblea local i contactar amb persones d’altres formacions”.

L’ex-regidora de la CUP a Sallent (Bages) Anna Gabriel recorda que també hi ha un òrgan d’acció parlamentària, que està format per representants de les territorials (un de cada tres del consell passa a formar part d’aquest òrgan) però també delegats d’altres moviments (Lluita) i altres organitzacions polítiques de l’esquerra independentista (Alerta Solidària, el sindicat COS, sindicats d’estudiants). La seva funció, teòricament, és evitar que l’activitat dels diputats absorbeixi tota l’energia dels òrgans de direcció: “Ens preocupava molt –explica Gabriel– que la dinàmica institucional parlamentària no ocupés massa els òrgans organitzatius ja establerts i per això es va crear l’òrgan d’acció parlamentària”. Es va crear per això i perquè “la candidatura CUP-Alternativa d’Esquerres havia d’aglutinar diferents organitzacions, moviments i persones que no tenien per què ser militants de la CUP però podien estar d’acord a concórrer a les eleccions amb el nostre programa marc: aquest òrgan havia de servir per

ha tres responsables: el coordinador, el portaveu municipal i l’alcalde.

Aquest municipi del Maresme, que la primera consulta popular per la independència del 13 de setembre de 2009 va posar al mapa espanyol i internacional, és un excel·lent laboratori de la CUP institucional. Amb quatre regidors, governa en coalició amb CiU, la tercera força per darrere d’ERC. “En el govern del dia a dia és on s’evidencien les contradiccions ideològiques, i les has de resoldre de forma ràpida, no pots estar consultant-ho tot a la militància perquè, si no, paralyzaries el poble”, remarca Ximenis, que explica que a Arenys de Munt es va per feina perquè “l’assemblea local ha acceptat un programa molt ben elaborat”.

Què passa si la CUP ha de prendre una decisió que xoca amb la seva ideologia? “Si ets a l’oposició és més senzill, pots mantenir la puresa ideològica, però si governes, abans o després arriben les contradiccions”, rebla el batlle. Davant d’aquesta situació, la CUP d’Arenys també té un protocol especial: “Abans de prendre cap decisió des de l’ajuntament, la sotmetem a consideració de tots els vilatans”. Els hagin votat o no. I posa l’exemple de la Riera d’Arenys de Munt. CiU la vol urbanitzar; la CUP, no. “Resoldrem aquesta qüestió fent una consulta a tot el poble durant el 2013. I tots dos acceptarem el resultat, sigui quin sigui”. El mateix succeeix amb les grans superfícies comercials, que

la CUP refusa, “però no imposarem el nostre criteri a tot el poble, perquè per sobre de tot som demòcrates”, remarca Josep Manel Ximenis. I això que la CUP és la força més votada. Encara més, a Arenys de Munt les ordenances fiscals i les subvencions que es donen a entitats són processos oberts a la participació de tots els vilatans.

En aquest municipi, els vilatans voten cada quatre anys els seus representants, però aquests representants els reclamen que validin el seu vot moltes més vegades que les que exigeix la llei. Tota una peça de col·leccionisme per als estudiosos de la democràcia.

Gemma Aguilera

Membres del secretariat nacional de la CUP l'endemà del 25-N. D'esquerra a dreta, al voltant de la taula: Marc Sallas, Albert Botran, Pau Juvillà, Artur Rubinat i, d'esquena, Lluís Sales.

a coordinar-nos amb ells". La urgència de la convocatòria de les eleccions va fer, diuen a la CUP, que aquest paraguai d'Alternativa d'Esqueres aixoplugui pocs moviments ara per ara, però això podria canviar en un futur.

La propera assemblea nacional se celebrarà d'ací a dues setmanes, el 17 de març, a Olot (Garrotxa) i precisament s'hi debatrà el paper d'aquest òrgan d'acció parlamentària, qui l'ha de constituir i com ha d'actuar. "S'ha de decidir –explica Anna Gabriel– si la CUP blinda les seves decisions a la seva militància o si aquest òrgan és autònom i sobirà i decideix les polítiques que s'han de dur a terme conjuntament amb militants d'organitzacions que no són la CUP."

Per a Anna Gabriel, "l'òrgan d'acció parlamentària és el repte: ens pot distingir com a força política diferent, innovadora i que pot donar resposta a l'obsolescència de les forces polítiques tradicionals. Primer, perquè concorrem a les eleccions però anem més enllà de la CUP: Alternativa d'Esqueres estava oberta a tothom qui es pogués sentir còmode amb la manera de fer i d'acord amb el programa". Si s'assumeix aquesta premissa, que Alternativa era oberta a "qui se senti còmode amb el programa", Gabriel considera que aquestes persones o organitzacions "han de poder formar part de l'òrgan, i aquest òrgan ha de tenir plena sobirania decisòria –tenint en compte que

la CUP ja hi és representada". Això voldria dir que "la gent d'Arran o la que està en lluita per la sanitat pública o en defensa del territori on sigui, no sols hauria de poder dir-hi la seva sinó també prendre decisions".

Gabriel també reconeix que altra gent dins de la CUP pensa que no, que aquest òrgan ha d'existir "i que hi participi tothom qui vulgui, però que, si les decisions es posen a votació, qui no és militant de la CUP no hauria de tenir-hi dret a vot".

En tot cas, es decidirà el 17 de març: "Existirà l'òrgan segur, perquè això ja es va aprovar –diu Gabriel– però serà l'assemblea nacional qui decidirà si té més o menys competències i qui en formarà part".

El problema de fons és l'adaptació a la dinàmica parlamentària. No és que sigui un repte impossible, però s'ha de prioritzar. "Els tres diputats que tenim –explica Lluís Sales a EL TEMPS a la cafeteria del Parlament– no poden ser a totes les 21 comissions de treball que s'han constituït a la legislatura". Sales confia que els grups de treball, un altre òrgan creat per l'Assemblea per gestionar l'activitat parlamentària, "assenyalen en quines comissions hem d'incidir". L'assemblea nacional els ha nomenat i s'autoorganitzen amb la coordinació d'un membre del secretariat, perquè molts ni tan sols són militants de la CUP. "El primer desajust es produeix perquè els grups de treball estan

formats per voluntaris i també tenen el seu ritme, que no s'ajusta a la dinàmica parlamentària."

Tot això sembla situar aquesta organització de masses sobre una corda fluixa i sense xarxa. Sales creu que s'ha de prioritzar i no deixar-se arrossegar pel vertigen. "No accelerarem el ritme de l'organització, que necessàriament ha de ser voluntarista i no professional". Salvaguardar això –per molt que sembli una paradoxa– és el que permetria mantenir la CUP viva. "El PSUC –posa Sales com a exemple– era un gran partit de masses que tenia mobilitzada molta gent –que treballava en moviments diferents, associacions de veïns, etc.– però va entrar a les institucions i va perdre el seu contacte amb el carrer, es va burocratitzar". Sales opina que "a la CUP hi ha la por que passi això i hem reflexionat per habilitar mecanismes per a evitar-ho; a més, ens ho hem de prendre amb certa filosofia i allà on no arribem, pel que fa a les institucions, no hi arribarem".

La regidora de Valls, Lourdes Quintero, també demana calma: "No s'havia donat fins ara que una organització horitzontal com la CUP arribés al Parlament i hem d'inventar com ens hem d'organitzar perquè circuli la informació de dalt a baix i de baix a dalt. Estem madurant i pot ser que la fórmula no surti bé a la primera, però hem de confiar i pensar bé aquestes estructures horitzontals noves que han de donar resposta a les urgències del Parlament".

Albert Botran, que és també autor d'*Unitat Popular* (El Jonc Edicions), creu que tot és qüestió de temps: "En la mesura que la CUP estigui més cohesionada i que tingui un full de ruta propi amb uns objectius molt clars i els passos que cal seguir, l'assemblearisme és plenament operatiu. L'organització ha fet passos importants per endreçar-se i guanyar cohesió. N'és una prova la decisió de presentar-nos a les eleccions al Parlament. Era un debat que s'arrossejava des de feia molt de temps i comportava posicionaments oposats, però al final vam ser capaços de prendre'l".

*Àlex Milian
(amb informacions de
Gemma Aguilera)*